

74

COL·LECCIÓ poesia
JOAN
DUCH

Primera edició: agost de 2024

© **dels poemes:** Mireia Ibáñez Cid
© **de postfaci:** Míriam Cano
© **d'aquesta edició:** Editorial Fonoll

EDITORIAL FONOLL

c/ Prat de la Riba, 128, 25430 Juneda
www.editorialfonoll.cat

Correcció lingüística:

Núria Garcia Caldés

Disseny gràfic:

Francesc Gelonch i Bosch

Maquetació:

Adriana Martínez Vila-Abadal

Impressió:

Anfigraf indústria Gràfica

ISBN: 978-84-10220-27-0

Dipòsit legal: L 500-2024

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic.

Amb el suport de:

Ajuntament de Juneda

Esta negra mala herba

MIREIA IBÁÑEZ CID

Juneda, 2024

f

FONOLL

El jurat del **25è Premi de Poesia Joan Duch per a Joves Escriptors** el formaven Meritxell Cucurella-Jorba, Anna Gas, Francesc Gelonch, Anton Not i Anna Pantinat.

***Passa que, de vegades, és en el besllum
on hi ha l'essència de la cosa.***

CLARICE LISPECTOR

***Ho sabràs perquè al teu pit,
com un calaix obert, bategarà,
èbria de vi i gotes de rosada,
la flor que creix a l'hora negra.***

JAUME PONT

***Ara saps que no hi ha res
i que aquest no-res
ho és tot.***

ANTONI CLAPÉS

I. Rominguera

I ara
unes mans
tornen a desbrossar
l'herbam espès que campa arreu:

i ell que creix, inevitablement creix,
i ompli, joiós, lo buit erm
d'este solc
teu.

*Potser per això vam decidir sortir-ne:
des d'un lloc on encara no sé
si moren o neixen
les arrels (o continuen).*

VÍCTOR LÓPEZ

Fanes

Lluïx la llacuna
a l'horabaixa que bressola
el repic d'un bec zelós
de rompre l'ou
i tastar la sal primera.

Un sol vell guaita i esbufega,
i gralla l'agró,
tot celebrant
que l'esquerda és ara porta:

porta a un nou món—

cru i breu,
tou i fred,
foll i lleu,
caduc i estrany.

Amb lo buit imbricat entre els senills,
sempre ordint,
sortiller,
lo misteri de la carn.

Archaeopteris

Ara que has flairat lo cel
saps que cal afonar
—encara més—
les arrels al sorramoll.

Amb una ganyota t'alces
per sobre de l'incert espessorall:

sentinella i vident,
entre les teues fulles ja es beslluma
la barbolla confosa de bojos i reis.

Veriówkina

A bell doll
raja, freàtic,
lo brogit serè
dels intestins de la cova.
A les palpentes
resseguixen, les mans,
l'epiteli rugós i fresc
d'unes estalactites suspeses
com incisius gebrats.

L'abisme et lluca i tu hi llances una pedra,

i ell te llepa i t'ensaliva:
amb un silenci vell i radical

te beneïx.

Lo desert pot ser, només, una aparença.

MARI CHORDÀ

Al Jossip, desert florit

Atacama

Sobre l'alè eixarreït
de la pedra mutilada,
l'absència plana—

tantes arrels pelades,
tantes boques terroses,
tantes cavitats pregones.

Entre les roques,
unes pupil·les s'esbatanen,
l'udol del fennec suplica—

una glopada de núvol moll,
una bafarada de rosada fèrtil,
una mossegada de carn tèbia.

Avui és la nit en què la dansa de l'escorpí invoca la
tremolor dels astres.

Avui és la nit en què el càntic de l'aligot esfilagarsa
barrancs de lluna.

Avui és la nit en què el cel baixa a la terra.